

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

26. května 2005 *

Ve věci C-301/02 P,

jejímž předmětem je opravný prostředek na základě článku 49 Statutu ES Soudního dvora, podaný dne 26. srpna 2002,

Carmine Salvatore Tralli, bývalý zaměstnanec Evropské centrální banky, s bydlištěm v Nidderau (Německo), zastoupený N. Pflügerem, Rechtsanwalt, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastník řízení podávající opravný prostředek (navrhovatel),

další účastník řízení:

Evropská centrální banka, zastoupená V. Saintot a M. Benischem, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. Wägenbaurem, Rechtsanwalt, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (zpravodaj),
S. von Bahr a K. Schiemann, soudci,

generální advokát: P. Léger,
vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. června 2004,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. února
2005,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým opravným prostředkem se C. S. Tralli domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně ze dne 27. června 2002, Tralli v. ECB (T-373/00, T-27/01, T-56/01 a T-69/01, Recueil FP, s. I-A-97 a II-453, dále jen „napadený rozsudek“), kterým se zamítají jeho žaloby směřující ke zrušení některých aktů Evropské centrální banky (ECB).

Právní rámec

- 2 Protokol o statutu Evropského systému centrálních bank a Evropské centrální banky, který je přílohou smlouvy o ES (dále jen „statut ESCB“), obsahuje mimo jiné následující ustanovení:

„Článek 12

[...]

12.3. Rada guvernérů přijme jednací řád upravující vnitřní organizaci ECB a jejích rozhodovacích orgánů.

[...]

Článek 36

Zaměstnanci

36.1 Na návrh Výkonné rady přijme Rada guvernérů pracovní řád pro zaměstnance ECB.

[...]“

- 3 Na základě článku 36.1 statutu ESCB přijala Rada guvernérů dne 31. března 1999 změnu rozhodnutí ze dne 9. června 1998 o schválení pracovních podmínek zaměstnanců Evropské centrální banky (Úř. věst. L 125, s. 32, dále jen „pracovní podmínky“). Tyto pracovní podmínky v podobě použitelné na sporné skutečnosti zejména stanoví:

„9. (a) Pracovní vztahy mezi ECB a jejími zaměstnanci jsou upraveny pracovními smlouvami uzavřenými v souladu s těmito pracovními podmínkami. Pravidla použitelná na zaměstnance schválená Výkonnou radou upřesňují bližší podrobnosti těchto pracovních podmínek.

[...]

10 (a) Pracovní smlouvy mezi ECB a jejími zaměstnanci mají podobu dopisů o přijetí, které jsou podepsány také zaměstnanci [...].

(b) Přijetí může být podmíněno v souladu s ustanoveními stanovenými pravidly použitelnými na zaměstnance zkušební dobou. Zkušební doba nemůže v žádném případě přesáhnout dvanáct měsíců.

11. (a) ECB může na základě odůvodněného rozhodnutí Výkonné rady v souladu s postupem stanoveným v pravidlech použitelných na zaměstnance a z následujících důvodů rozvázat smlouvu uzavřenou se svými zaměstnanci:

(i) V případě trvající odborné nedostatečnosti [...].

[...]

41. Zaměstnanci mohou postupem stanoveným v pravidlech použitelných na zaměstnance předložit správě požadavky a stížnosti za účelem přezkumu předcházejícího soudnímu řízení, správa je přezkoumá z pohledu koherentnosti aktů vydaných v každém jednotlivém případě vzhledem k zaměstnanecké politice a pracovním podmínkám ECB. Zaměstnanci, kterým nebylo v důsledku správní kontroly předcházející soudnímu řízení vyhověno, mohou podat stížnost postupem stanoveným v pravidlech použitelných na zaměstnance.

Výše uvedené postupy nemohou být použity pro zpochybnění:

[...]

- (iii) jakéhokoli rozhodnutí nepotvrdit jmenování zaměstnance, který je ve zkušebním období.

42. Po vyčerpání všech možných interních postupů má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat jakékoli spory mezi ECB a jejími zaměstnanci, na které se použijí tyto pracovní podmínky.

Taková pravomoc je omezena na přezkum legality opatření nebo rozhodnutí, s výjimkou sporu finanční povahy, v tomto případě má Soudní dvůr plnou soudní pravomoc.“

- 4 Na základě článku 12.3 statutu ESCB přijala Rada guvernérů v roce 1999 vnitřní řád ECB (Úř. věst. L 125, s. 34, oprava Úř. věst. 2000, L 273, s. 40, dále jen „vnitřní řád“). V hlavě „Pracovní podmínky“ článek 21 tohoto řádu stanoví:

„21.1 Pracovní vztahy mezi ECB a jejími zaměstnanci jsou vymezeny pracovními podmínkami a pravidly použitelnými na zaměstnance.

21.2 Rada guvernérů schvaluje a pozměňuje pracovní podmínky na návrh Výkonné rady. Generální rada je konzultována v souladu s postupem stanoveným tímto vnitřním řádem.

21.3 Pracovní podmínky se použijí v pravidlech použitelných na zaměstnance, která jsou schválena a pozměňována Výkonnou radou.

21.4 Před schválením nových pracovních podmínek nebo nových pravidel použitelných na zaměstnance jsou konzultováni zástupci zaměstnanců. Jejich názor je předložen Radě guvernérů nebo Výkonné radě.“

- 5 Na základě článku 21.3 vnitřního řádu ECB a čl. 9 písm. a) pracovních podmínek přijala Výkonná rada „European Central Bank Staff Rules“ (dále jen „pravidla použitelná na zaměstnance“), která zejména stanoví:

„2.1 Zkušební doba

Prováděcí pravidla čl. 10 písm. (b) pracovních podmínek jsou následující:

- 2.1.1. Přijetí je podmíněno zkušební dobou tří měsíců, ledaže by Výkonná rada od zkušební doby upustila. Ve výjimečných případech může Výkonná rada stanovit zkušební dobu delší než tři měsíce v souladu s níže uvedeným bodem 2.1.2 písm. a).

[...]

- 2.1.2 Pokud dotyčný zaměstnanec nemůže během zkušební doby vykonávat své pracovní povinnosti v důsledku nemoci, úrazu, mateřské dovolené nebo ve výjimečných případech zvláštní dovolené po dobu delší než jeden měsíc, může Výkonná rada zkušební dobu o odpovídající dobu prodloužit.

Mimo to může Výkonná rada ve výjimečných případech:

- a) zkušební dobu prodloužit celkově až o dvanáct měsíců; nebo

b) zkušební dobu prodloužit celkově až o dvanáct měsíců a přeřadit dotčeného zaměstnance na jiné pracovní místo.

2.1.3 Během zkušební doby může Výkonná rada smlouvu rozvázat po uplynutí výpovědní doby jednoho měsíce v případě odborné nezpůsobilosti nebo nedostatečnosti dotčeného zaměstnance.“

6 Rozhodnutím ECB/1999/7 (1999/811/ES) ze dne 12. října 1999 ECB na základě článků 8 a 24 vnitřního řádu přijala vnitřní řád Výkonné rady ECB (Úř. věst. L 314, s. 34).

7 Uvedené rozhodnutí má za to, že bylo „nutné přijmout [...] postup pro delegování pravomocí respektující [...] zásadu kolegiální odpovědnosti Výkonné rady“.

8 Toto rozhodnutí stanoví zejména:

„Článek první

Komplementární charakter tohoto rozhodnutí

Toto rozhodnutí doplňuje vnitřní řád Evropské centrální banky. Výrazy použité v tomto rozhodnutí mají stejný význam jako ve vnitřním řádu Evropské centrální banky.

[...]

Článek 5

Delegování pravomocí

1. Výkonná rada může jednoho nebo více svých členů oprávnit, aby jejím jménem a pod jejím dohledem přijal jasně vymezená správní nebo řídicí opatření a zejména akty předcházející rozhodnutí, které bude přijato později kolegiálně členy Výkonné rady, a akty směřující k výkonu konečných rozhodnutí učiněných Výkonnou radou.

2. Výkonná rada může rovněž požádat jednoho nebo více svých členů, aby po dohodě s předsedou přijal: (a) konečný text aktu, jak je definován v čl. 5 odst. 1, za podmínky, že podstata tohoto aktu již byla vymezena během jejích jednání nebo (b) konečná rozhodnutí, pro která se tato delegace týká omezených a jasně definovaných výkonných pravomocí, jejichž výkon podléhá přísnému přezkumu na základě objektivních kritérií definovaných Výkonnou radou.

3. Delegování a rozhodnutí učiněná v souladu s čl. 5 odst. 1 a 2 jsou uvedena v zápisech ze zasedání Výkonné rady.

4. Takto delegované pravomoci mohou být předmětem subdelegace, pouze pokud je v opravňujícím rozhodnutí uvedeno specifické ustanovení.

[...]"

Skutkový základ sporu

- 9 ECB dne 10. března 2000 zveřejnila oznámení o uvolnění pracovního místa týkající se pracovního místa zaměstnance ostrahy, k jehož úkolům patřil hlavně dohled na přístup do budovy ECB a bezpečnostní kontrola během přijímání návštěv.
- 10 Dopisem ze dne 20. června 2000 byl navrhovatel přijat na toto místo s účinností od 1. července 2000. V tomto dopise o přijetí bylo upřesněno, že pracovní smlouva dotčené osoby se řídí pracovními podmínkami a pravidly použitelnými na zaměstnance a že podstoupí zkušební dobu v délce tří měsíců.
- 11 Dne 21. srpna 2000 během rozhovoru nadřízený navrhovatele navrhovatele informoval, že jeho pracovní výkony neodpovídají úrovni vyžadované pro dotčené pracovní místo.
- 12 Kvalita těchto výkonů byla rovněž předmětem rozhovoru, který se konal dne 1. září 2000 mezi navrhovatelem, jeho nadřízeným a dvěma dalšími spolupracovníky, z nichž jeden byl koordinátorem ostrahy v ECB.
- 13 Dne 8. září 2000 navrhovatel obdržel kopii vnitřního přípisu, ve kterém koordinátor ostrahy v ECB požaduje po uvedení nadřízeném prodloužení zkušební doby. V tomto přípise bylo uvedeno, že tato další zkušební doba byla nezbytná z důvodu nedostatečných pracovních výsledků navrhovatele a aby mu bylo umožněno účastnit se doplňujícího školení týkajícího se jeho hlavních úkolů a systému bezpečnosti

ECB. Podle tohoto přípisu navrhovatel potvrdil svou vůli účastnit se tohoto školení a souhlasil s prodloužením svého zkušebního období až do 31. prosince 2000. Navrhovatel písemně potvrdil na tomto přípise, že s ním byl seznámen.

- 14 Dne 18. září 2000 ECB sdělila dopisem navrhovateli rozhodnutí o prodloužení jeho zkušební doby až do 31. prosince 2000 (dále jen „rozhodnutí o prodloužení zkušební doby“). Navrhovatel byl rovněž informován, že rozhodnutí potvrdit jeho jmenování závisí na úrovni jeho pracovních výsledků během prodloužené zkušební doby.
- 15 Dopisem ze dne 29. listopadu 2000 doručeným navrhovateli téhož dne a podepsaným generálním ředitelem správy a zaměstnanců a vedoucím odboru rozvoje zaměstnanců byl navrhovatel informován o rozhodnutí Výkonné rady rozvázt s ním smlouvu s účinností od 31. prosince 2000 (dále jen „rozhodnutí o propuštění“). Toto rozhodnutí bylo odůvodněno skutečností, že i během prodloužené zkušební doby se pracovní výkonnost navrhovatele nezlepšila tak, aby vyhověla minimálním podmínkám vyžadovaným dotčeným pracovním místem. Navrhovatel měl nedostatky zvláště v použití bezpečnostního systému ECB a v dodržování správních a organizačních pracovních pravidel a postupů.

Řízení před Soudem prvního stupně

- 16 Návrhem ze dne 12. prosince 2000 podal navrhovatel Soudu prvního stupně žalobu (věc T-373/00) směřující zejména ke zrušení rozhodnutí o propuštění.

17 Mimo to podal navrhovatel tři další žaloby směřující zejména ke:

- zrušení rozhodnutí předsedy ECB, kterým se zamítá jeho stížnost proti rozhodnutí o prodloužení zkušební doby (věc T-27/01);
- určení, že se předseda ECB protiprávně nevyjádřil k jeho žádosti o přezkum rozhodnutí o propuštění (věc T-56/01) a
- zrušení rozhodnutí předsedy ECB, kterým se zamítá jeho stížnost proti rozhodnutí o propuštění (věc T-69/01).

18 Usnesením ze dne 15. ledna 2002 bylo nařízeno společné projednání těchto žalob pro účely ústní části řízení. Napadeným rozsudkem Soud prvního stupně projednal tyto různé žaloby, zamítl žalobu ve věci T-373/00 a určil, že není již namístě rozhodnout ve věcech T-27/01, T-56/01 a T-69/01.

19 Stejným rozsudkem Soud prvního stupně rozhodl, že ve věci T-373/00 ponese každý účastník své náklady řízení a že ve věcech T-27/01, T-56/01 a T-69/01 navrhovatel ponese své náklady řízení a třetinu nákladů vynaložených ECB.

Napadený rozsudek

- 20 Soud pro zamítnutí žaloby ve věci samé ve věci T-373/00 v první řadě shledal, že námitka protiprávnosti vznesená navrhovatelem, pokud jde o pravidla týkající se delegace pravomocí přijatá ECB v oblasti řízení zaměstnanců, není opodstatněná. K tomuto bodu uvedl následující důvody:

„43 Podle žalobce nemají pravidla použitelná na zaměstnance zákonný podklad. Týkala se totiž režimu použitelného na zaměstnance ECB, a měla být tedy přijata na základě článku 36.1 statutu ESCB na návrh Výkonné rady Radou guvernérů, a nikoliv Výkonnou radou, která k tomu neměla pravomoc.

44 V tomto ohledu stačí uvést, že ve věci, ve které byl vynesen rozsudek X v. ECB [rozsudek ze dne 18. října 2001, X v. ECB, T-333/99, Recueil FP, s. I-A-199 a II-921; Recueil, s. II-3021] [...], byla před Soudem prvního stupně vznesena námitka protiprávnosti, která měla stejný předmět jako ta, jež byla vznesena žalobcem v projednávané věci. V tomto rozsudku však Soud prvního stupně v podstatě v bodech 96 až 109 rozhodl, že pravidla použitelná na zaměstnance nejsou stížena vadou protiprávnosti vytýkanou žalobcem, zejména v tom rozsahu, ve kterém v článku 21.3 vnitřního řádu ECB Rada guvernérů delegovala Výkonné radě pravomoc vymezit prováděcí podmínky pracovních podmínek, tedy pravidla použitelná na zaměstnance.“

- 21 Soud prvního stupně zadruhé shledal, že žalobní důvod uvedený navrhovatelem vycházející z porušení pracovních podmínek a pravidel použitelných na zaměstnance a ze zásady přiměřenosti rovněž nebyl opodstatněn.

- 22 Soud prvního stupně nejprve uvedl, že tento žalobní důvod se dělí na dvě části, tedy jednak zpochybnění rozhodnutí o prodloužení zkušební doby a jednak zpochybnění rozhodnutí o propuštění. Následně zkoumal každou z vytykánych skutečností v těchto dvou částech.
- 23 Soud prvního stupně tedy zaprvé v bodě 49 napadeného rozsudku shledal, že rozhodnutí o prodloužení zkušební doby bylo přijato v souladu s procesněprávními pravidly použitelnými v projednávané věci. Zadruhé v bodech 51 a 52 tohoto rozsudku rozhodl, že ECB mohla prodloužit tuto zkušební dobu. Zatřetí v bodech 56 a 57 téhož rozsudku uvedl, že ECB mohla mít za to, že existují výjimečné okolnosti umožňující prodloužení zkušební doby ve smyslu čl. 2.1.2 druhého pododstavce pravidel použitelných na zaměstnance. Ohledně rozhodnutí o propuštění Soud prvního stupně zaprvé v bodech 65 a 66 napadeného rozsudku uvedl, že navrhovatel byl informován o výtkách učiněných ohledně kvality jeho znalostí a pracovních výkonů. Soud prvního stupně zadruhé v bodě 73 tohoto rozsudku uvedl, že nic neumožňuje učinit závěr, že navrhovateli nebylo umožněno uskutečnit svou zkušební dobu za obvyklých podmínek. Zatřetí v bodě 81 téhož rozsudku uvedl, že ECB nemůže být vytykáno, že rozvázání smlouvy s navrhovatelem bylo porušením jeho práv.
- 24 Konečně pro uložení navrhovateli, aby nesl své náklady řízení a třetinu nákladů řízení vynaložených ECB ve věcech T-27/01, T-56/01 a T-69/01, Soud prvního stupně uvedl následující důvody:

„99 Soud prvního stupně má za to, že oproti tomu, co tvrdí žalobce, z čl. 41 písm. (iii) pracovních podmínek jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o prodloužení zkušební doby a rozhodnutí o propuštění během zkušební doby nemohou být předmětem žádosti o přezkum předcházející soudnímu řízení a stížnosti.

Předmětem těchto dvou rozhodnutí je „nepotvrdit jmenování zaměstnance, který je ve zkušební době“, ve smyslu tohoto ustanovení.

100 Podání žalob ve věcech T-27/01 a T-69/01 tedy způsobilo žalované neodůvodněné náklady.

101. Co se týče věci T-56/01 podané kanceláří Soudu prvního stupně dne 13. března 2001, je třeba uvést, že žalobce podal tuto žalobu pro nečinnost, protože nebylo odpovězeno na stížnost podanou dne 5. února 2000, i když jednak na základě článku 8.2.1 zaměstnaneckého řádu byla tato žádost předmětem zamítnutí implicitním rozhodnutím jeden měsíc po podání stížnosti a že jednak předseda ECB zamítl stížnost žalobce ze dne 12. března 2001.

102. Aniž by tedy bylo nezbytné zkoumat, zda žaloba má být odmítnuta jako nepřípustná pro nedostatek výzvy před podáním žaloby pro nečinnost, je pravdou, že v okamžiku podání žaloby ve věci T-56/01 nebo alespoň ve dnech, které tomuto dni bezprostředně následovaly, žalobce věděl, že se žalovaná vyjádřila ve smyslu čl. 232 druhého pododstavce ES. Nepřijal však přiměřená opatření, aby bylo vyloučeno, že tato žaloba způsobí žalované neodůvodněné náklady.

103 V důsledku toho spíše než uložit žalované náhradu nákladů řízení vynaložených žalobcem, jak to žalobce navrhuje, je namístě uložit žalobci náhradu třetiny nákladů řízení vynaložených žalovanou ve věcech T-27/01, T-56/01 a T-69/01.“

Návrhy účastníků řízení před Soudním dvorem

25 Navrhovatel navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek a rozhodnutí ECB o prodloužení zkušební doby a propuštění;
- uložil ECB zaplatit mu po 31. prosinci 2000 jeho základní plat ve výši 32 304 EUR za rok, zvýšený o příspěvky a jiné části odměny stanovené v pracovních podmínkách;
- uložil ECB náhradu nákladů řízení.

26 ECB navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl opravný prostředek;
- uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

K opravnému prostředku

- 27 Na podporu svých návrhů uvádí navrhovatel tři důvody opravného prostředku.

K prvnímu důvodu týkajícímu se pravidel v oblasti delegování pravomocí

Argumentace účastníků řízení

- 28 Tímto důvodem navrhovatel v podstatě tvrdí, že Soud tím, že v bodech 43 a 44 napadeného rozsudku zamítl námitku protiprávnosti týkající se čl. 2.1.2 druhého pododstavce a článku 2.1.3 pravidel použitelných na zaměstnance, provedl nesprávné právní posouzení. Svůj důvod opírá hlavně o následující argumenty.
- 29 Navrhovatel zaprvé uplatňuje, že z článku 36.1 statutu ESCB vyplývá, že Výkonná rada ECB neměla pravomoc pro rozhodnutí o režimu použitelném na zaměstnance a že tato pravomoc náleží Radě guvernérů.
- 30 Zadruhé podle navrhovatele článek 12.3 statutu ESCB nedovoluje Radě guvernérů, aby delegovala pravomoci v oblasti zaměstnanců Výkonné radě.

- 31 V tomto ohledu doplňuje, že i když Rada guvernérů byla oprávněna Výkonné radě delegovat pravomoc rozhodnout o režimu použitelném na zaměstnance, měla tak učinit výslovně. Soud však tento argument nezkoumal, ale předpokládal existenci implicitní delegace v rámci článku 21.3 vnitřního řádu.
- 32 Navrhovatel má rovněž za to, že Soud špatně vyložil judikaturu týkající se článku 110 služebního řádu úředníků týkající se delegace pravomocí v oblasti veřejné služby Společenství (dále též „služební řád úředníků“) tím, že v bodě 44 napadeného rozsudku tvrdí, že Rada guvernérů byla oprávněna delegovat Výkonné radě pravomoc rozhodnout o pravidlech použitelných na zaměstnance. Konečně uvádí, že tento rozsudek porušuje „zásadu rovnováhy institucí“, v tom rozsahu, ve kterém Soud potvrdil delegaci diskreční pravomoci instancí odlišné, než je ta, která je uvedena primárním právem.
- 33 Zatřetí má navrhovatel za to, že přijetím článků 2.1.2 a 2.1.3 pravidel použitelných na zaměstnance Výkonná rada porušila článek 21.3 vnitřního řádu v tom rozsahu, ve kterém se nejedná o pouhá prováděcí opatření pracovních podmínek, ale o samostatná hmotněprávní pravidla. Tento článek 2.1.2 totiž povoluje jednostranné prodloužení zkušební doby a tato možnost překračuje působnost čl. 10 písm. b) pracovních podmínek.
- 34 Navrhovatel v tomto ohledu doplňuje, že uvedený článek 2.1.3 stanoví důvod propuštění během uvedené doby, spojený s nepřiměřeností chování nebo výkonnosti dotčeného zaměstnance, který je odlišný od případu, který je uveden v čl. 11 písm. a) bodu i) pracovních podmínek.

- 35 Co se týče ECB, ta tvrdí, že žádné úvahy uvedené navrhovatelem v rámci prvního a druhého argumentu nejsou ani relevantní, ani opodstatněné. Uvádí, že podle judikatury týkající se použití článku 110 služebního řádu úředníků jsou orgány oprávněny přijmout obecná prováděcí ustanovení, s výhradou, že neomezí působnost služebního řádu. Přiznání některých pravomocí Výkonné radě Radou guvernérů je ostatně v souladu se zásadou rovnováhy institucí.
- 36 ECB uvádí, že navrhovatel neuvádí část napadeného rozsudku, kterou zpochybňuje svým třetím argumentem. V každém případě není tato argumentace opodstatněná. Článek 2.1.2 druhý pododstavec a článek 2.1.3 pravidel použitelných na zaměstnance je prováděcím opatřením k čl. 10 písm. b) pracovních podmínek, které jsou nedílnou součástí pracovní smlouvy. Článek 11 těchto pracovních podmínek se ostatně nepoužije během zkušební doby.

Závěry Soudního dvora

- 37 První důvod opravného prostředku navrhovatele se v podstatě týká zjištění, že Soud neoprávněně rozhodl, že režim delegace pravomocí v oblasti zaměstnanců v ECB a výkon těchto pravomocí jejími dotčenými instancemi je oprávněný.
- 38 V tomto ohledu je namístě nejprve uvést, že Radě guvernérů byla na základě článků 12.3 a 36.1 protokolu o statutu ESCB přiznána normativní pravomoc pro přijetí

jednak vnitřního řádu za účelem vymezení vnitřní organizace ECB a jejích rozhodovacích orgánů a jednak stanovení režimu použitelného na zaměstnance ECB.

39 Je třeba uvést, že takto vymezené organizační a řídicí pravomoci odpovídají těm, které byly svěřeny jiným orgánům a subjektům založeným na základě primárního práva (viz například pro Evropskou komisi čl. 218 druhý pododstavec ES).

40 V souladu s výše uvedenými opravňujícími ustanoveními schválila Rada guvernérů pracovní podmínky ECB. I tyto podmínky stanoví oprávnění Výkonné rady k upřesnění obecných prováděcích opatření k těmto pracovním podmínkám pravidly použitelnými na zaměstnance.

41 Pokud jde o soulad tohoto systému delegace pravomocí vzhledem k právu Společenství, je namístě připomenout, že jak to vyplývá z rozsudku Soudního dvora ze dne 13. června 1958 (Meroni v. Haute Autorité, 9/56, Recueil, s. 9, 42 a 43), pravomoci, které byly orgánu svěřeny, obsahují možnost delegovat při dodržení požadavků smlouvy určité pravomoci, které vyplývají z těchto pravomocí, za podmínek, které určí.

42 Je třeba v tomto ohledu upřesnit, že pokud by se úvaha Soudního dvora ve výše uvedeném rozsudku Meroni v. Haute Autorité týkala delegace pravomocí pro

provedení některých finančních mechanismů soukromoprávním subjektům s vlastní právní subjektivitou, je orgán nebo subjekt Společenství *a fortiori* oprávněn stanovit organizační opatření a opatření delegující pravomoci svým rozhodovacím instancím, zejména v oblasti řízení svých vlastních zaměstnanců. Jak Soudní dvůr totiž v bodě 34 svého rozsudku ze dne 14. října 2004 (Pflugradt v. ECB, C-409/02 P, Sb. rozh. s. I-9873) rozhodl, subjekt Společenství pověřený úkolem obecného zájmu je oprávněn stanovit svým řádem ustanovení použitelná na své zaměstnance.

- 43 Co se týče podmínek, které musí být dodrženy v rámci takových delegací pravomocí, je třeba připomenout, že jak to Soudní dvůr upřesnil ve výše uvedeném rozsudku Meroni v. Haute Autorité (viz s. 40 až 44, 46 a 47), nemůže zaprvé delegující orgán svěřit delegovanému pravomoci odlišné od těch, které sám získal. Výkon pravomocí svěřených delegovanému musí být dále podroben stejným podmínkám, jako jsou ty, kterým by podléhal, pokud by je delegující orgán vykonával přímo, zejména pokud jde o požadavky odůvodnění a zveřejnění. Konečně i když je delegující orgán oprávněn delegovat své pravomoci, musí přijmout výslovně rozhodnutí o jejich přenesení a delegace se může týkat pouze prováděcích pravomocí přesně definovaných.

- 44 Co se týče delegací pravomocí uskutečněných v rámci ECB v oblasti zaměstnanců a s ohledem na argumenty uvedené navrhovatelem na podporu jeho prvního důvodu opravného prostředku, je namíste konstatovat, že ustanovení přijatá ECB v dané oblasti a rozsah uskutečněných delegací v tomto ohledu jsou plně v souladu s podmínkami uvedenými ve výše uvedeném rozsudku Meroni v. Haute Autorité (viz bod 41 projednávaného rozsudku).

- 45 Pokud jde totiž o požadované upřesnění v oblasti delegace pravomocí, je třeba uvést, že Rada guvernérů, která je příslušná pro přijetí režimu použitelného na zaměstnance a zejména pracovních podmínek, stanovila výslovně v článku 21.3 svého vnitřního řádu, že Výkonné radě přísluší přijmout a měnit prováděcí pravidla uvedených pracovních podmínek.
- 46 Za těchto podmínek nemůže být argument navrhovatele vycházející z nesprávného použití judikatury týkající se výkladu článku 110 služebního řádu úředníků Soudem zohledněn. Jak to totiž vyplývá z bodu 37 výše uvedeného rozsudku Pflugradt v. ECB, nejsou nijak řídící orgány ECB při výkonu svých pravomocí provádění obecných prováděcích opatření v oblasti zaměstnanců v situaci odlišné od té, ve které se nacházejí řídící orgány jiných orgánů a subjektů Společenství ve svých vztazích se zaměstnanci. V tomto kontextu, a pokud jde o „zásadu rovnováhy institucí“, stačí připomenout, že uvedená zásada se uplatňuje pouze na vztahy mezi orgány a institucemi Společenství (viz zejména rozsudek ze dne 22. května 1990, Parlament v. Rada, C-70/88, Recueil, s. I-2041, body 21 až 23).
- 47 Co se týče argumentu vycházejícího z porušení prováděcích pravomocí přiznaných Radou guvernérů Výkonné radě, je třeba uvést, že články 2.1.2 a 2.1.3 pravidel použitelných na zaměstnance přijatých Výkonnou radou stanoví určité okolnosti, které se mohou vyskytnout během zkušební doby. Tato ustanovení umožňují zejména jednak prodloužit zkušební dobu a jednak rozvázat smlouvu během této doby.

- 48 Je třeba v tomto ohledu uvést, že články 2.1.2 a 2.1.3 pravidel použitelných na zaměstnance zůstávají v mezích prováděcích pravomocí svěřených Výkonné radě článkem 21.3 vnitřního řádu. Oproti argumentaci navrhovatele nejsou tato ustanovení v rozporu s čl. 10 písm. b) pracovních podmínek, který stanoví, že Výkonná rada může v souladu s pravidly použitelnými na zaměstnance zavést zkušební režim. Sporná ustanovení nevybočují z rámce stanoveného čl. 11 písm. a) a i) pracovních podmínek, pokud jde o okolnosti, za kterých může ECB rozvázat smlouvy uzavřené se zaměstnanci.
- 49 Jak to totiž správně uvádí generální advokát v bodě 39 svého stanoviska, vzhledem k tomu, že Výkonná rada byla oprávněna v souladu s čl. 10 písm. b) pracovních podmínek přijmout podrobnosti upravující zkušební dobu, zůstala v mezích svých pravomocí v této oblasti, když stanovila, že v průběhu uvedené doby, během které je věnována zvláštní pozornost výkonům dotčeného zaměstnance, může být smlouva rozvázána „v případě odborné nezpůsobilosti nebo nedostatečnosti“.
- 50 Je třeba doplnit, že jak to uvedl Soud v bodě 52 napadeného rozsudku, v situaci, ve které může Výkonná rada rozvázat smlouvu během zkušební doby, musí mít *a fortiori* možnost jednostranně uvedenou dobu prodloužit.
- 51 Z toho vyplývá, že režim delegace pravomocí v oblasti zaměstnanců a jejich výkon instancemi ECB je legální.

- 52 V důsledku toho Soud oprávněně rozhodl, že ustanovení přijatá ECB v tomto ohledu nejsou stížena vadou protiprávnosti. První důvod opravného prostředku tedy není opodstatněn.

Ke druhému důvodu týkajícímu se článků 2.1.2 a 2.1.3 pravidel použitelných na zaměstnance

- 53 Podpůrně pro případ, že by Soudní dvůr připustil legalitu článků 2.1.2 a 2.1.3 pravidel použitelných na zaměstnance, navrhovatel tvrdí, že Soud nesprávně v bodech 46 až 83 napadeného rozsudku rozhodl, že rozhodnutí týkající se jednak prodloužení zkušební doby navrhovatele a jednak jeho propuštění byla v souladu s pracovními podmínkami a s pravidly použitelnými na zaměstnance. Tento důvod opravného prostředku obsahuje pět částí.

K první části důvodu opravného prostředku

— Argumentace účastníků řízení

- 54 V první části navrhovatel uvádí, že Soud v bodě 49 napadeného rozsudku nezohlednil, že rozhodnutí o prodloužení zkušební doby bylo přijato v rozporu s článkem 2.1.2 pravidel použitelných na zaměstnance. Pravomoc prodloužit zkušební dobu totiž přísluší Výkonné radě a nemůže být delegována na místopředsedu ECB.

- 55 ECB v tomto bodě uplatňuje, že žádné ustanovení nejen nezakazuje Výkonné radě organizovat rozdělení úkolů mezi své členy, ale naopak že její vnitřní řád taková oprávnění výslovně stanoví.

– Závěry Soudního dvora

- 56 Je třeba nejprve připomenout, že jak to konstatoval Soud v bodě 49 napadeného rozsudku, Výkonná rada rozhodnutím ze dne 16. března 1999 delegovala místopředsedovi ECB pravomoc přijmout rozhodnutí o prodloužení zkušební doby nově přijatých zaměstnanců.
- 57 Co se týče platnosti tohoto oprávnění, je třeba uvést, že jak to oprávněně uvádí generální advokát v bodech 48 až 54 svého stanoviska, mají orgány a subjekty Společenství vnitřní organizační pravomoc v tom smyslu, že jejich kolegiální instance mohou delegovat jednomu nebo více svým členům pravomoc přijmout rozhodnutí individuálního charakteru v oblasti řízení zaměstnanců v oblasti, která již byla předmětem obecné úpravy dotčenou kolegiální instancí.
- 58 Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že orgány a subjekty Společenství mají širokou posuzovací pravomoc pro svou vnitřní organizaci podle úkolů, které jim byly svěřeny (viz zejména rozsudek ze dne 10. července 2003, Komise v. ECB, C-15/00, Recueil, s. I-7281, bod 67, a výše uvedený rozsudek Pflugradt v. ECB, bod 43).

- 59 Soudní dvůr zvláště rozhodl (viz zejména rozsudek ze dne 23. září 1986, AKZO Chemie v. Komise, 5/85, Recueil, s. 2585, body 35 až 37), že Komise může, aniž by porušila zásadu kolegiality, kterou se řídí její činnost, oprávnit své členy k přijetí některých rozhodnutí jejím jménem. Tento systém oprávnění nemá za účel zbavit Komisi její rozhodovací pravomoci, neboť rozhodnutí přijatá jejím členem jsou přijata jménem Komise, která je za ně plně odpovědná. Soudní dvůr tyto závěry založil zejména na nutnosti zajistit schopnost fungování rozhodovací instituce, která odpovídá zásadě vlastní každému organizačnímu systému.
- 60 Tato judikatura týkající se systému oprávnění uplatňovaná v Komisi je obdobně použitelná na projednávanou věc, neboť dotčený systém nemá za účel zbavit Výkonnou radu její nařizovací pravomoci a rozhodnutí o prodloužení zkušební doby přijatá místopředsedou ECB jsou přijata jménem Výkonné rady, která za ně plně nese odpovědnost. Sporné oprávnění je totiž omezeno na individuální rozhodnutí týkající se prodloužení zkušební doby nově přijatého zaměstnance a nijak se netýká otázek obecné povahy.
- 61 Za těchto podmínek je namístě učinit závěr, že Soud oprávněně rozhodl, že místopředseda ECB může platně přijmout rozhodnutí o prodloužení zkušební doby navrhovatele.
- 62 První část druhého důvodu tedy nemůže být přijata.

K druhé části důvodu opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

63 V druhé části svého důvodu opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že Soud v bodě 56 a následujících napadeného rozsudku nesprávně posoudil dvojznačný charakter kritérií k provedení článku 2.1.2 pravidel použitelných na zaměstnance, přičemž tato ustanovení mohou otevřít cestu svévolným opatřením, a tedy opatřením neslučitelným s „nadřazenými pravidly Společenství“. Skutečnost, že existovaly pochybnosti, pokud jde o schopnosti zaměstnance během zkušební doby, totiž nejsou „výjimečným případem“ ve smyslu uvedeného článku 2.1.2. Navrhovatel dodává, že Soud neuvedl, že toto ustanovení je v rozporu s čl. 9 písm. a) druhou větou pracovních podmínek, neboť neupřesňuje jejich prováděcí pravidla.

64 ECB má za to, že argument není opodstatněn, neboť existence prostoru jednání na základě volného uvážení nemůže automaticky vést k přijímání svévolných rozhodnutí.

– Závěry Soudního dvora

65 Je namístě nejprve uvést, že použití výrazu „výjimečný případ“ v článku 2.1.2 pravidel použitelných na zaměstnance odráží vůli dotčeného orgánu, tedy Výkonné rady, vyhradit si posuzovací pravomoc pro určení, podle skutkových okolností projednávaného případu a individuálních okolností, v jaké situaci může být prodloužení zkušební doby nově přijatého zaměstnance žádoucí.

- 66 Ostatně, a jak to správně uvádí generální advokát v bodě 57 svého stanoviska, rozhodnutí přijatá na tomto základě mohou být předmětem soudní kontroly. Možnost prodloužit zkušební dobu mimo to nemůže být považována *a priori* za okolnost přitěžující dotčenému subjektu, neboť umožňuje zavést prvky směřující ke zlepšení pracovních vztahů v zájmu obou dotčených stran, a z tohoto důvodu uvedené vztahy zachovat.
- 67 Je tedy třeba učinit závěr, že Soud oprávněně rozhodl, že rozhodnutí o prodloužení zkušební doby navrhovatele bylo legální.
- 68 Druhá část důvodu tedy nemůže být přijata.

K třetí části důvodu opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- 69 Ve třetí části svého důvodu navrhovatel zpochybňuje závěry Soudu, podle kterých existence pochybností, pokud jde o odbornou způsobilost, může být „výjimečným případem“ ve smyslu článku 2.1.2 pravidel použitelných na zaměstnance.
- 70 ECB uvádí, že výraz „výjimečný případ“ uvedený v článku 2.1.2 pravidel použitelných na zaměstnance nijak neznamená, že by orgán neměl povinnost odůvodnit rozhodnutí přijatá v této oblasti. Konstatováním, že tento výraz vyžaduje existenci objektivních podmínek, Soud uvedl kritérium, které je překážkou přijetí svévolného rozhodnutí.

– Závěry Soudního dvora

- 71 Je namístě připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 58 tohoto rozsudku, ECB má širokou posuzovací pravomoc v řízení svých zaměstnanců, aby byla schopná plnit úkol obecného zájmu, který jí byl svěřen.
- 72 Z toho vyplývá, že orgán nebo subjekt Společenství se musí ujistit zvláště během zkušební doby, že dotyčná osoba splňuje všechny osobní a odborné podmínky pro obsazení pracovního místa, na které byla přijata, a plnění úkolů, které jsou s ním spojeny. V tomto kontextu je prodloužení zkušební doby přiměřeným opatřením k tomuto účelu.
- 73 Soud se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když shledal, že existence pochybností, pokud jde o schopnost nově přijatého zaměstnance, může být „výjimečným případem“ ve smyslu článku 2.1.2 pravidel použitelných na zaměstnance, odůvodňujícím prodloužení jeho zkušební doby.
- 74 Třetí část důvodu opravného prostředku tedy musí být rovněž odmítnuta.

Ke čtvrté části důvodu opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- 75 Ve čtvrté části navrhovatel zpochybňuje závěry Soudu, podle kterých byla jeho zkušební doba prodloužena z důvodu pochybností, pokud jde o jeho odbornou

způsobilost. Soud v tomto ohledu vycházel z nepřesných skutečností, když nezohlednil důkazní břemeno a ignoroval prohlášení ECB, podle kterých bylo prodloužení zkušební doby způsobeno její vlastní nedbalostí, neboť opomenula stanovit reprezentativnější pracovní období mimo letních prázdnin.

- 76 ECB má za to, že tato část druhého důvodu je nepřípustná, neboť zpochybňuje konstatování Soudu, podle kterého bylo rozhodnutí o prodloužení zkušební doby navrhovatele založeno na pochybnostech, pokud jde o jeho způsobilost plnit jeho úkoly. Zvláště uvádí, že prodloužení zkušební doby směřovalo k umožnění navrhovateli lépe se přizpůsobit pracovním podmínkám a seznámit se s požadavky služby v ECB.

– Závěry Soudního dvora

- 77 Je třeba uvést, že touto částí svého důvodu navrhovatel v podstatě směřuje ke zpochybnění určitých posouzení skutkových okolností učiněných Soudem.

- 78 Je třeba uvést, že, jak to oprávněně připomíná generální advokát v bodech 67 a 68 svého stanoviska, Soudní dvůr není na základě ustálené judikatury (viz například rozsudek ze dne 8. května 2003, T. Port v. Komise, C-122/01 P, Recueil, s. I-4261, bod 27) příslušný pro zjišťování skutkového stavu ani v zásadě pro zkoumání důkazů, které Soud uvedl na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud tedy tyto důkazy byly získány v souladu s právními předpisy a obecné právní zásady

a procesněprávní předpisy použitelné v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů byly dodrženy, přísluší pouze Soudu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy. Toto posouzení tedy není s výhradou případu zkreslení těchto důkazů právní otázkou podléhající kontrole Soudního dvora.

- 79 V tomto ohledu, a jak to upřesnil generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, v rozsahu, ve kterém navrhovatel neprokázal, ani vážně netvrdil, že Soud zkreslil skutkové okolnosti a důkazy, které mu byly předloženy, je jeho posouzení týkající se prostředků provedených pro zajištění školení nově přijatých zaměstnanců posouzením skutkového stavu a důkazů, které nemůže být v rámci opravného prostředku zpochybněno.
- 80 Za těchto podmínek musí být čtvrtá část důvodu považována za nepřípustnou.

K páté části důvodu opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- 81 V páté části navrhovatel uvádí, že oproti tomu, co rozhodl Soud v bodech 70 až 73 napadeného rozsudku, nebyl schopen vykonat zkušební dobu za obvyklých podmínek.

- 82 ECB uplatňuje, že tato část je rovněž nepřípustná, neboť se snaží zpochybnit konstatování učiněné Soudem, podle kterého se odehrála zkušební doba navrhovatele za obvyklých podmínek.

– Závěry Soudního dvora

- 83 V tomto ohledu stačí konstatovat, že svým argumentem navrhovatel směřuje ke zpochybnění skutkového zjištění učiněného Soudem.
- 84 Soud totiž konstatoval v bodě 73 napadeného rozsudku, že „nic neumožňuje [...] učinit závěr, že navrhovatel nebylo umožněno vykonat jeho zkušební dobu za obvyklých podmínek“.
- 85 Za těchto podmínek a s ohledem na úvahy uvedené v bodě 78 projednávaného rozsudku, vzhledem k tomu, že navrhovatel se nedovolal v žádném ohledu zkreslení, musí být pátá část důvodu odmítnuta jako nepřípustná.

Ke třetímu důvodu opravného prostředku týkajícímu se náhrady nákladů

Argumentace účastníků řízení

- 86 Navrhovatel tvrdí, že napadený rozsudek v bodech 99 až 103 trpí nesprávným právním posouzením v tom, že mu ukládá náhradu nákladů části nákladů řízení ve

věcech T-27/01 a T-69/01. Má za to, že Soud špatně vyložil čl. 87 odst. 3 druhý pododstavec svého jednacího řádu, když rozhodl, že tyto žaloby byly podány neodůvodněně. Co se týče žaloby ve věci T-56/01, navrhovatel vysvětluje, že této žalobě předcházelo zaviněné jednání ECB.

- 87 ECB má za to, že důvod je celkově nepřipustný na základě čl. 51 druhého pododstavce statutu ES Soudního dvora.

Závěry Soudního dvora

- 88 Je třeba připomenout, že na základě čl. 51 druhého pododstavce statutu ES Soudního dvora „[o]pravný prostředek jen proti určení výše náhrady nákladů řízení nebo proti rozhodnutí, která ze stran je má platit, není přípustný“. Soudní dvůr mimo to shledal, že v případě, že všechny ostatní důvody opravného prostředku byly zamítnuty, návrhy týkající se namítané protiprávnosti rozhodnutí Soudu o náhradě nákladů řízení musí být podle tohoto ustanovení odmítnuty jako nepřipustné (viz rozsudky ze dne 12. července 2001, Komise a Francie v. TF1, C-302/99 P a C-308/99 P, Recueil, s. I-5603, bod 31, a ze dne 30. září 2003, Freistaat Sachsen a další v. Komise, C-57/00 P a C-61/00 P, Recueil, s. I-9975, bod 124).

- 89 Jelikož všechny ostatní důvody opravného prostředku podaného navrhovatelem musí být zamítnuty, musí být tedy poslední důvod směřující proti rozhodnutí Soudu týkajícímu se rozdělení nákladů řízení prohlášen za nepřipustný.

- 90 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že opravný prostředek navrhovatele musí být zamítnut.

K nákladům řízení

- 91 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, který se použije na řízení o opravném prostředku podle jeho článku 118, bude účastník řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Podle článku 70 tohoto jednacího řádu ve sporech mezi Společenstvími a jejich zaměstnanci nesou orgány své vlastní náklady. Na základě čl. 122 druhého pododstavce uvedeného jednacího řádu se však tento článek 70 nepoužije na opravný prostředek podaný úředníkem nebo jiným zaměstnancem orgánu proti tomuto orgánu. Vzhledem k tomu, že ECB požadovala náhradu nákladů řízení ve svém návrhu a navrhovatel byl ve svých důvodech neúspěšný, je namístě mu uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Opravný prostředek se zamítá.**
- 2) **C. S. Trallimu se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.